

EGLITE

JANUARY

1991

SAUSIS

EGLOTĖ

JANUARY

1991

SAUSIS

TURINYS

- 3 SNINGA, A. Abromaitienė
- 4 PAKLYDO, Pušėlė
- 13 PONAS PINGVINAS, O.M.
- 15 KOKS PROTS ?
- 18 DU BROLIAI, Iš Šv. Rašto
- 22 LIETUVA IR MES, Rimtas Rimas
- 25 NORIU ŽINOTI
- 27 MŪSŲ DARBAI
- 31 IŠ ARTI IR TOLI
- 33 PELYČIŲ JUOKAS

PIEŠINIAI

Viršelis ir skyrių vinjetės: Danguolė Stončiūtė Kuolienė

Kitas iliustracijas piešė:

Eglė — 3

A. Trinkūnas — 16

D. Kuolienė — 4

P. Osmolskis — 22

O.M. — 13, 14, 23, 24

F. Vaitiekūnienė — 25

EGLOTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — \$10.00. Atsiustą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: 12690 Archer Ave., Lemont, IL 60439.

Vyr. redaktorė — ses. Ona Mikailaitė.

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė.

LEIDŽIA: Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT.

RENKA IR LAUŽO: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$10.00, single copy \$1.00. Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

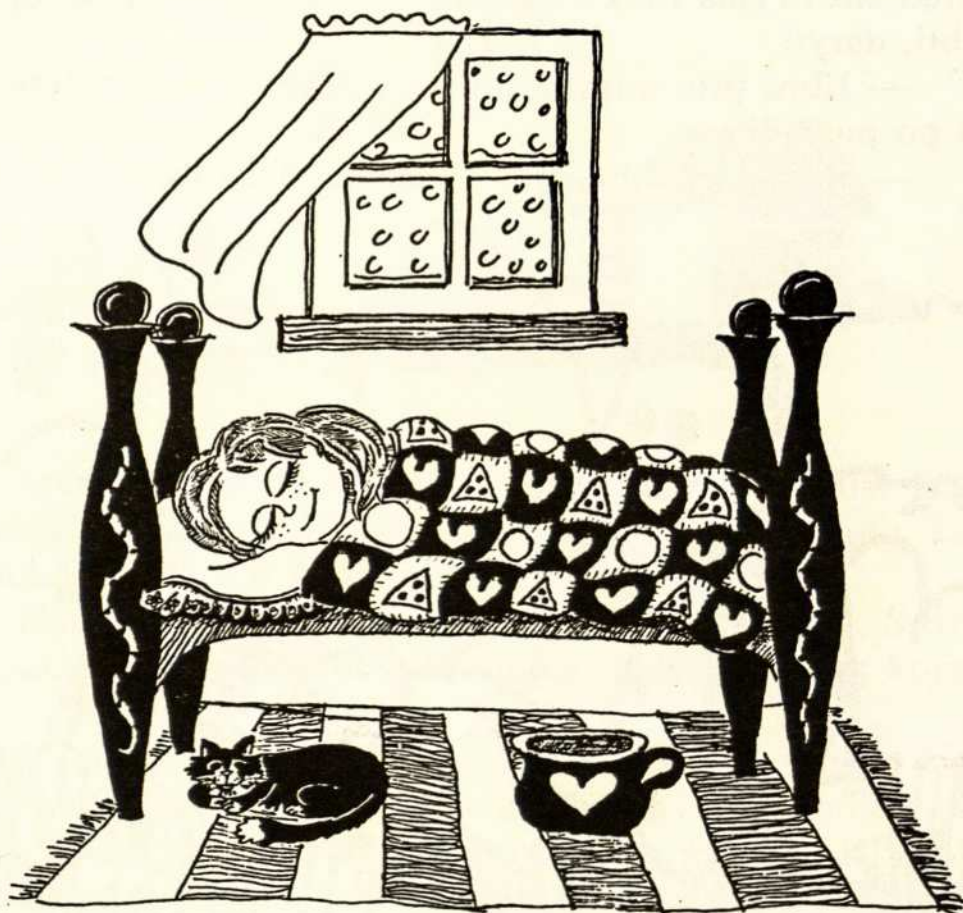
EGLOTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

SNINGA

Ada Abromaitienė

Dar ramiai vaikučiai miega, —
Džiaugsis, kai pabus!
Dengia žemę pirmas sniegas, —
Daug linksmumo bus!

Sniego senio pasiilgę,
Jį tuojau lipdys.
Su rogutėmis ant ledo
Slidinės būrys.

PAKLYDO!

Pušelė

Nors buvo jau žiema, bet oras gražus, nešalta. Pietų Kalifornijoje net žiemos metu nebūna labai šalta. O šis šeštadienio rytas toks šviesus ir smagus. Norėjosi ką nors dirbti, daryti.

— Einu prie automobilio padirbėti, — tarė tėtė tuo-
jau po pusryčių.

— Ir aš einu į lauką! — sušuko Kristukas.

Kristuko pilnas vardas buvo Kristoforas, bet jį visi vadino Kristuku. "Kai užaugs, galės Kristoforu būti," sakydavo mama.

Užsivilkęs savo rudą švarką, Kristukas išbėgo laukan. Švarkas, papuoštas dirbtinu kailiuku, berniuką darė panašų į meškiuką. Išbėgęs į kiemą, jis maurojo kaip meška. Tuoju prišoko šuniukas Spirgis. Žaismingai lodamas ir šokinėdamas, jis puolė "mešką"

Spirgis buvo nedidelis bet labai gudrus šunelis. Jis — Kristuko geriausias draugas. Tuoju pat jis žinodavo, kada Kristukas žaidžia ir kada rimtai ką nors daro.

Kai Kristukas užsinorėjo bėgti į miško pusę, Spirgis suprato, kad tai lenktynės. Jis dūmė, kiek jo mažos kojytės nešė.

Karosų šeima neseniai atsikėlė gyventi šioje apylinkėje. Čia dar nebuvo daug namų ir tik vienas kitas kelias nutiestas. Už Karosų namų buvo miškas. Kristukas su mama rudeni ten buvo nuėję grybauti. Atrodė saugu. Todėl ir tėvelis nesirūpino, kad Kristukas su Spirgiu nubėgtų miško link.

Grižusi namo iš miestelio, mama išvirė pietus. Ji pakvietė Kristuką ir tėtį valgyti.

— Kristuk! Laikas pietų! — šaukė tėtė.

— Kur Kristukas? — paklausė mama.

— Jiedu abu su Spirgiu ką tik žaidė kieme.

Kai už pusvalandžio nepasirodė nei berniukas, nei šuniukas, tėtė sėdo į automobilį. Jis apvažiavo visą apylinkę, ieškodamas vaiko. Mama taip pat visur apėjo, garsiai šaukdama: “Kristuk, kur tu!?”

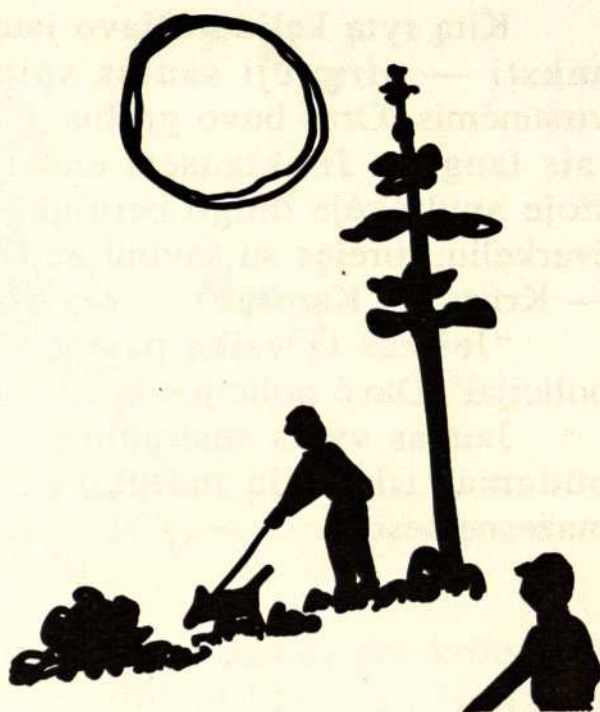
Abu tėvai, vaiko neradę, grįžo į namus.

— Reikia skambinti policijai, — pasakė mama.

Policija atvažiavo su išmokytais šunimis sekti berniuko ir šuniuko pėdsakus. Jie išieškojo krūmus ir nuėjo iki ežero. Pradėjo temti ir buvo sunku matyti.

Žmonių buvo susirinkęs visas būrys. Per radiją pranešinėjo, kad dingo Kristukas Karosas ir jo šuniukas. Visi buvo labai susirūpinę. Kristuko tėtė ir mama ramino vienas kitą. Močiutė kalbėjo rožinį, prašydama Dievo pagalbos.

Policininkų
atvyko dar daugiau. Ir
malūnsparnis atskrido.
Jis skrajojo virš miško
ir davė signalus. Poli-
cininkai dviejų mylių
spinduliu išieškojo visą
rajoną. Nerado nieko.

Policija patarė žmonėms grįžti į savo namus.
Kristuko tėveliams pasakė:

— Rytoj, kai tik pradės švisti, vėl ieškosim. Dabar
negalim nieko daugiau padaryti. Nenusiminkit, vaikas bus
surastas.

Kitą rytą keliu važiavo jaunas vyras. Buvo dar labai anksti — pirmieji saulės spinduliai bėginėjo medžių viršūnėmis. Oras buvo gražus, tad vairuotojas važiavo atvirais langais. Jis klausėsi ankstyvų žinių. Pasakojo, kad šioje apylinkėje dingo berniukas: šviesiais plaukais, rudu švarkeliu, turėjęs su savimi nedidelį šuniuką. Vaiko vardas — Kristukas Karosas.

“Jei kas tą vaiką pamatytų, prašom tuojau pranešti policijai” Davė policijos būstinės telefono numerį.

Jaunas vyras susirūpino. Jis prisiminė, kaip jis pats, būdamas tik šešių metų buvo paklydęs su savo dar mažesne sesute.

“Vargšai to vaiko tėvai, koks baisus rūpestis”, galvojo jis, išjungęs radiją. Toliau važiavo tyloje, galvodamas, kad gal reiktų pasisiūlyti padėti berniuko ieškoti. Ir staiga — pasigirdo aštrus garsas — šuns lojimas.

— Rodos sakė, kad vaikas buvo su šuniuku, — prisiminė vyrukas. Tuo metu jis kaip tik važiavo keliu pro mišką. Sustabdęs automobilį maždaug toje vietoje, kur

girdėjo lojimą, jis išlipo. Atsargiai eidamas pro krūmus ir bruzgynus, jis vis sustojo ir atidžiai klausėsi. Netrukus vėl sulojo.

Sekdamas garsą, vyrukas priėjo prie didelio akmens. Ten pamatė miegantį vaiką rudu švarkeliu. Prie jo gulėjo nedidelis šuniukas. Pamatęs vyriškį, jis vėl sulojo. Tada atsigulęs šalia berniuko, vėl jį šildė ir saugojo.

— Kris, Kris! — švelniu balsu šaukė vyriškis.
Kristukas pravėrė akis.

— Who are you? — paklausė jis.

Vyras paaiškino, kaip jis pravažiuodamas išgirdo šuns lojimą miške.

— Visi tavęs ieško. Per radiją visai apylinkei pranešė apie paklydusį vaiką...Nebijok, aš tave parvešiu į namus.

Jis nunešė vaiką į savo automobilį ir pasodino.

Spirgis nusekė savo draugą. Staiga keliu atlėkė policijos automobilis. Blykčiojo raudona šviesa ir kaukė sirena.

— Ar čia yra paklydęs vaikas, kurio jau visą parą ieškome? — paklausė policininkas.

— Man atrodo, kad tas pats, — atsakė vyras ir papasakojo, kaip jis pravažiuodamas miške išgirdo šuns lojimą ir taip rado Kristuką.

— Laimingas atsitikimas, — tarė policininkas. — Aš berniuką nuvešiu į ligoninę patikrinimui. Jei nieko blogo neras, tėvai galės jį pasiimti. Jei norite padaryti gerą darbą, nuveškit šuniuką pas vaiko tėvus ir paaiškinkite, kas atsitiko.

— Mielai, — tarė vyras, kurio vardas buvo Robertas. Spirgutis tupėjo ausis pastatęs ir visko klausėsi. Atrodė, kad jis viską suprato.

Kai Robertas viską papasakojo Kristuko tėvams, jie buvo labai dėkingi. Mama išvirė kavos svečiui.

— Ačiū Dievui, kad yra gerų žmonių, — atsiduso Kristuko močiutė. — Ir tu, Spirguti, buvai geras — saugojai mūsų Kristuką, — Spirgutis linksmi vizgino uodegą.

Tėveliai nuvažiavo į ligoninę pasiimti Kristuko. Gydytojai jį patikrinę, sakė, kad viskas tvarkoj. Namuose Kristuką paguldė į lovą ir šiltai apklojo. Visa šeima padėkojo Dievui už laimingą Kristuko suradimą.

PONAS PINGVINAS

O.M.

Ponas Pingvinas gyveno ten, kur labai šalta ir labai balta.

— Sniegas ir ledas. Ledas ir sniegas, — vieną dieną tarė Ponas Pingvinas.

— Nenoriu gyventi,
kur tik šalta ir balta,
— nutarė jis. —
Plauksiu į šiltus kraštus.

Plaukė, plaukė
Ponas Pingvinas ir
nuplaukė į šiltą kraštą.
Išlipo iš vandens ir
žiūri.

Gražu. Saulutė. Karšta.
Smėlis karštas. Smagu.

Sėdi Ponas Pingvinas
saulutėje ir geria
šaltą arbatą.
Sėdi visą valandą.

— Labai karšta, —
sako Ponas Pingvinas. Sėdi jis dar vieną valandą.

— Labai, labai karšta, — sako Ponas Pingvinas. Savo arbatoje jis randa ledo gabaliuką.

— Ledas! Kaip puiku — tikras ledas!

Ponas Pingvinas nurija ledo gabaliuką. Kaip šalta ir smagu! Tada jam vėl karšta.

— Bet aš gyvenau ten, kur ledas ir sniegas. Ten nebuvo karšta. Ten buvo gera.

Ponas Pingvinas galvojo, galvojo ir sugalvojo grįžti namo. Jis plaukė, plaukė ir plaukė. Pagaliau priplaukė savo šaltą ir baltą kraštą.

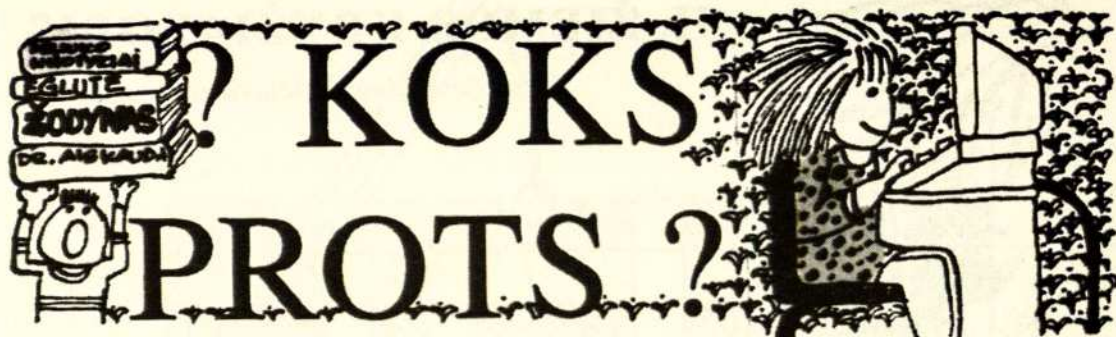
Ponas Pingvinas išlipo iš vandens ir sušuko:

— Ledas ir sniegas! Sniegas ir ledas! Kaip čia puiku!!

Pono Pingvino žmona jam ir sako:

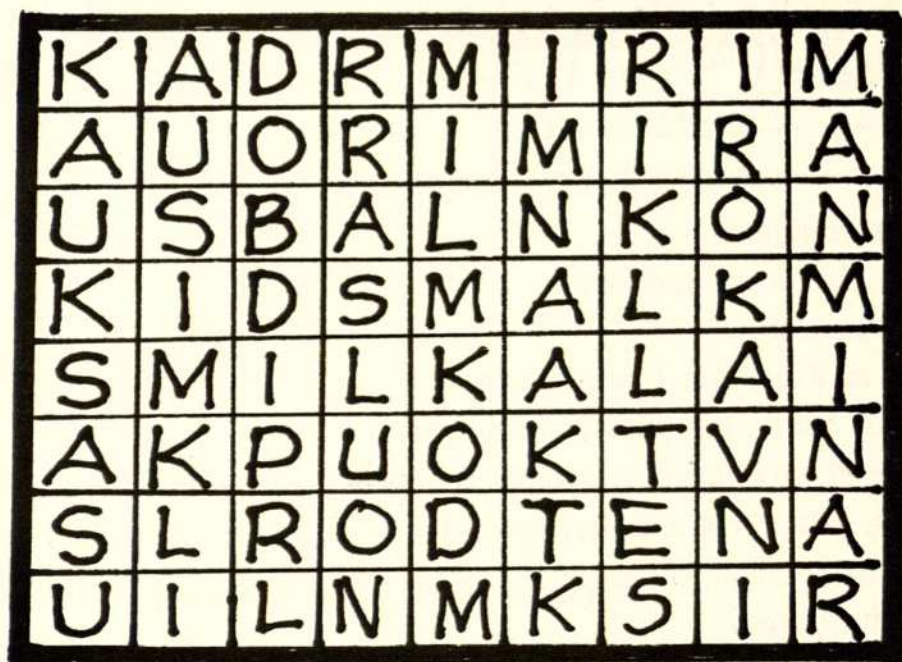
— Įdomu kitus kraštus pamatyti, bet gera į savo kraštą sugrįžti. Ar ne?!

I SURASK!

Trijų karalių šventė mus moko, kad Jėzus Kristus atėjo visų tautų žmonėms. Surask tris dovanas, kurias rytų karaliai arba išminčiai atnešė Jėzui.

II. ŽIEMOS KRYŽIAŽODIS

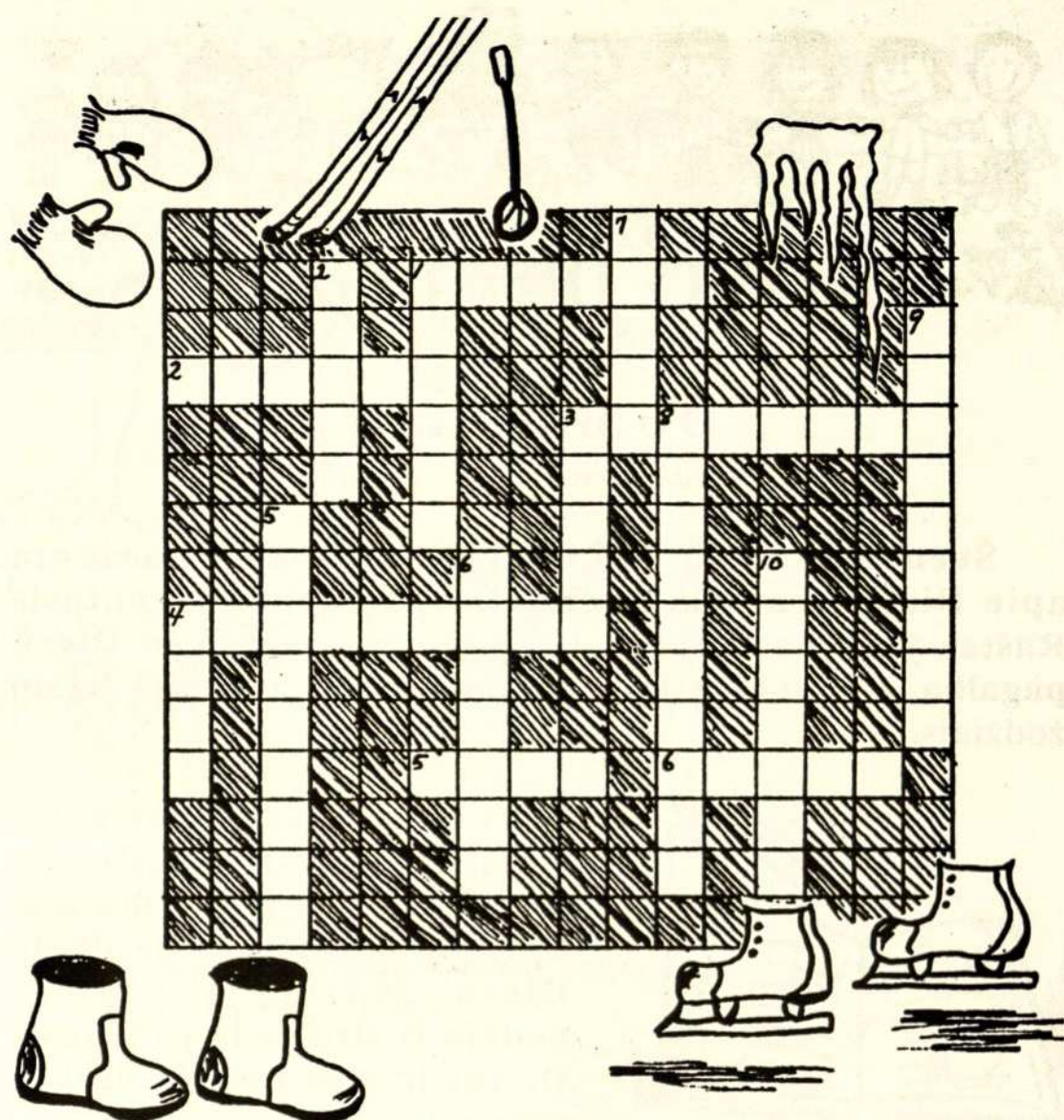
Paruošė: Laima Šalčiuvienė

Skersai:

1. Pirmasis metų mėnuo.
2. Kaip reikia rengtis žiemą?
3. Kuo čiuožiame?
4. Rūbas, kuris šildo pirštus.
5. Medis, kuris žiemą žaliuoja.
6. Sušalęs vanduo.

Žemyn:

1. Kuo slidinėjam?
2. Ką reikia pirkti, kad žiemą kojos nešaltų?
3. Kitas medis, kuris žiemą žaliuoja.
4. Žiemos audra, kai pustomas sniegas.
5. Suledėjęs varvantis vanduo.
6. Baltas, šaltas ir gražus.
7. Šalčiausias metų laikas.
8. Kur čiuožiame?
9. Kitas žieminis rūbas rankoms.

III. MĪSLĒS

1. Nei geria, nei valgo, o kasdien darosi storesnis.
2. Pučia be lūpų, lekia be sparnų.
3. Daili panelytė, sidabro suknytė.

DU BROLIAI

pasakojimas iš šv. Rašto

Šventasis Raštas tai knyga, kuri mums pasakoja apie Dievo draugus ir apie Dievo darbus. Šventasis Raštas yra Dievo žodis, kurį žmonės surašė su Dievo pagalba. Ir šiandien Dievas mums kalba Šventojo Rašto žodžiais.

Visais laikais, net prieš Kristaus gimimą, Dievas turėjo draugų. Dievo draugai buvo tie žmonės, kurie tikėjo Dievo žodžiu. Jie Dievą mylėjo iš širdies ir jo klausė. Dievas ir mus kviečia būti jo draugais.

Šventasis Raštas pasakoja apie du brolius. Jie gyveno labai seniai. Tų brolių vardai buvo Kainas ir Abelis. Abelis buvo piemuo, kuris ganė avis. Kainas buvo ūkininkas, kuris dirbo laukuose.

Atėjo laikas Dievui aukoti auką. Kainas aukojo Dievui dalį savo užaugintų javų. Abelis parinko gražiausią avinėlį iš savo bandos ir paaukojo Dievui.

Dievui patiko Abelio dovana.
Abelis ją davė su dideliu tikėjimu ir
meile. Kaino dovana Dievui nepatiko.
Kaino širdis buvo kieta.

Kainas supyko, kad jo brolio Abelio dovana Dievui labiau patiko. Dievas matė Kaino širdį ir jam kalbėjo:

— Kodėl esi nuliūdęs? Daryk gera ir bus gerai. Bet jei pasiduosį blogiui, nuodėmė ateis į tavo namus.

Kainas neklausė Dievo balso, kalbančio jo širdyje. Jis vis vien pyko ant savo brolio. Kartą jis tarė Abeliui:

— Einam į laukus! — Abelis sutiko ir abu išėjo.

Laukuose Kainas pakėlė ranką prieš savo brolių Abelį ir jį užmušė. Kainas manė, kad niekas nematė, ką jis padarė. Jis užkasė savo brolių į žemę ir nuėjo. Bet Dievas viską matė.

— Kur tavo brolis? — paklausė Dievas.

— Nežinau, — atsakė Kainas. — Ar aš turiu visą laiką saugoti savo brolių?

— Ką tu padarei? — Tavo brolio kraujas man šaukia iš žemės, — tarė Dievas.

Tada Dievas liepė Kainui iškelti į kitą kraštą:

— Būsi klajoklis ir neturėsi namų. Eisi iš vietos į vietą.

— Mano bausmė per didelė, — skundėsi Kainas. — Dabar kiekvienas, mane sutikęs, galės mane užmušti.

— Ne, — atsakė jam Dievas, — tavęs niekas neužmuš. Aš tave paženklinsiu ypatingu ženklu ir tu liksi gyvas.

Kainas iškeliavo toli toli. Jis buvo klajoklis be namų.

LIETUVIŠKA DUONA

Rimtas Rimas

Senovės lietuviai buvo žemdirbiai — dirbo žemę. Duona buvo svarbiausias jų maistas. Lietuviai duoną labai brangino. Ją pagaminti reikėjo sunkiai dirbti.

Duoną lietuviai kepė iš ruginių (*rye*), kvietinių (*wheat*) ar miežinių (*barley*) miltų. Kasdieninė duona buvo kepama iš ruginių miltų. Ji buvo tamsi. Kvietinių ar miežinių miltų duona buvo balta. Šventėms buvo kepamas pyragas iš kvietinių miltų su kiaušiniais.

Duonai kepti reikėjo įvairių priemonių. Duonkubilis tai didelis medinis kubilas skirtas duonos tešlai maišyti. Duonkepis buvo krosnis, kur duona kepama. Ližė tai medinis įrankis ilgu kotu, ant kurio buvo padedamas duonos kepalas ir šaunamas į karštą krosnį.

Duonos kepalus šeimininkė stengėsi daryti aukštus ir storus. Tokiu būdu buvo mažiau plutos. Pluta tai išorinė, apkepta duonos dalis. Ji būna gana kieta.

Duonos kepalai buvo įvairios formos — dažniausiai pailgi (*oval*). Kartais kepalai buvo apvalūs (*round*), retai — kampuoti. Ant pirmo kepalio visad nubrėždavo kryžių. Krosnyje duona kepavo ilgai — apie keturias valandas.

Iškeptą duoną sudrėkindavo vandeniu, kad blizgėtų ir kad pluta būtų minkštesnė. Vaikai mėgo uostyti nuo karštos duonos kylančius garus. Sakoma, kad tai vaistas nuo slogos.

Duona lydėjo lietuvių visą gyvenimą — nuo gimimo iki mirties. Kai šeima sėsdavo valgyti, prie duonos buvo garbingiausia vieta. Ten sėdėjo tėvas, namų šeimininkas. Jo pareiga buvo duoną raikyti — pjaustyti riekėmis (gabalais).

Lietuviai su duona sutikdavo svečią. Eidamos aplankyti kaimynę, moterys nešdavosi duonos. Kaimynė viešniai duodavo ir savo duonos namo parsinešti. Grįžusi namo, motina gautą duoną išdalydavo vaikams. Tai buvo lauktuvės, kai kur vadinamos kiškio pyragu.

Duoną lietuviai labai gerbė. Ją vadino šventa. Nukritusį ant žemės duonos gabalėlį žmonės pagarbiai pakeldavo, pabučiuodavo ir suvalgydavo. Tai buvo duonos atsiprašymas už numetimą ant žemės. Statydami naujus namus, žmonės dėdavo duonos į pamatus, kad šeimai niekad duonos nepritrūktų.

Lietuviai sukūrė įvairių pasakų, priežodžių ir mįslių apie duoną. Štai gerai žinomas priežodis: "Dievas davė dantis, duos ir duonos". Ar gali atspėti šią minklę apie duoną? Be ko duonos neiškepsi? (Atsakymą gausi, jei teisingai perstatysi raides: be tolsup.)

Mįslės kalba apie rugius,
iš kurių miltų duona kepama.

Štai rugio gyvenimas:
Gimsta rausvas, (*grūdas*)
gyvena žalsvas, (*augantis rugys*)
miršta geltonas. (*prinokusi varpa*)

Štai kita mįslė apie duoną:
Muša mane pagaliais, (*rugius kulia*)
degina mane ugnimi, (*duoną kepa*)
pjausto mane peiliais (*duoną raiko*)
bet visi mane myli!

NORIU ŽINOTI

IDOMŪS FAKTAI

AITVARAI

Daugiausia aitvarų ant vienos virvutės — 5, 581 — skraidino japonas Kazuhiko Asaba. Jis buvo 60 metų amžiaus. Tuos aitvarus jie leido Kamakura mieste, Japonijoje 1983 metais.

DAUGIAUSIA PAVEIKSLŲ

Dailininkas John A. Wismont iš New Yorko miesto nutapė 45, 423 paveikslus vandiniais dažais (akvareles) per visą savo gyvenimą. Vienais metais (1976) jis nutapė 9, 853 paveikslus.

SENIAUSIAS INSTRUMENTAS

Manoma, kad seniausias muzikos instrumentas yra arfa. Senovėje, prieš maždaug 5, 000 metų, sumerai turėjo arfas. Šventame Rašte pasakojama, kad karalius Dovydas, jaunas būdamas, grojo arfa ir giedojo giesmes — psalmes. Tai buvo prieš 3, 000 metų. Airijos muzikai mėgo arfas ir jomis grojo 800 metų po Kristaus. Jų arfos buvo mažos, laikomos ant kelių. Yra didelių arfų, kurios stovi ant grindų, o muzikas sėdi šalia. Lietuviškos kanklės yra arfų giminės.

JAUNIAUSIAS MUZIKAS

Mozartas, vos šešerių metų būdamas, grojo trimis instrumentais — vargonais, smuiku ir klavyru (piano giminė). Tėvas savo mažąjį genijų vežiojo po Europos kraštus duoti koncertus. Pirmąjį muzikos kūrinį Mozartas parašė, turėdamas tik keturis metukus, o šešių metų sulaukęs, sukūrė 5 dalykėlius pianinui, kurie ir dabar skambinami. Septynmetis muzikas parašė sonatą, o kitais metais ir simfoniją. Pirmąją savo operą Mozartas sukūrė, būdamas dvylikos metų.

ŽIEMA KANADOJE

Žiemos Malonumai

Ar tu mėgsti mėtytis sniego gniūžtėmis? Aš nežinau apie tave, bet aš tai mėgstu. Šiandien aš rašau apie mano žiemos malonumus. Šių metų pradžioje nebuvo daug sniego ir negalėjome daug žaisti sniege. Bet, kai atsirado sniego, aš turėjau daug malonumų. Man labai patinka slidinėti. Aš imu slidinėjimo pamokas pas "VORLAGE". Tai labai gera ir graži vieta. Visa mūsų šeima ten slidinėja ir mes ten maloniai praleidžiame laiką. Kartais sniegas būna suledėjęs, ir tada labai sunku slidinėti.

Aš taip pat mėgstu čiuožti. Šią žiemą gavau naujas pačiūžas ir daug čiuožiau. Kitas didelis malonumas yra leistis rogutėmis nuo apsnigtų kalnelių. Šią žiemą aš dar nenulipdžiau senio besmegenio, nes nebuvo minkšto sniego, arba neturėjau laiko. Bet jeigu bus proga, aš jį nulipdysiu. Žaidžiant lauke žiemą, pasitaiko ir labai sušalti. Koks malonumas, kai grįžti sušalęs namo, ir mama išverda šiltos kakavos!

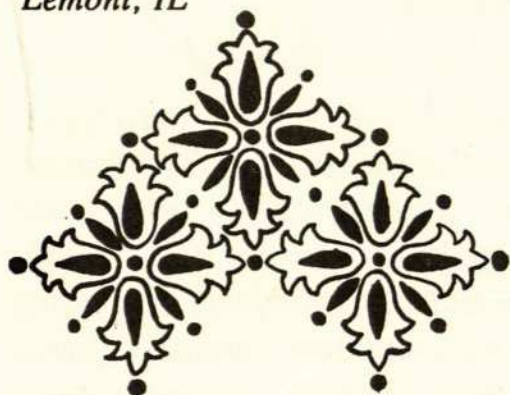
*Rasa Augaitis, 11 m.
V. Kudirkos lit. mokykla
Ottawa, Canada*

ŽIEMA AMERIKOJE

SNIEGAS

Sniegas yra šaltas,
Sniegas yra baltas,
Sniegas krinta iš dangaus,
Sniegas krinta ant žmogaus.
Kai sniego yra, žemei šalta,
Kai žemei šalta, nešioju palatą.

*Romas Mockaitis
Maironio lit. Mokykla
Lemont, IL*

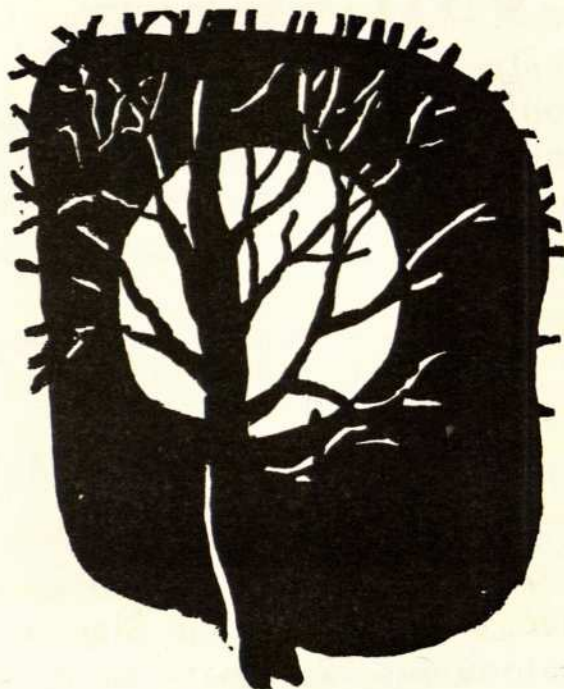

ŽIEMA

Saulė nešviečia, visur tamsu —
Pasaulis miega po sniegu.
Vėjas pučia, šalta lauke,
Nebėra paukščių ežero krante.

Gėlės nuvyto, medžiai pliki,
Maži vaikučiai mokykloje visi.
Gamta užmigo, nėra žaliuojančios žolės,
Nieko nematome, tik daug snaigių.

*Vilija Gražulytė
K. Donelaičio lit. Mokykla
Chicago, IL*

MĖNULIS

Mėnulis šviesus
Ir labai įdomus.
Kai kada apvalus,
O kartais — tik perpus.

Duoda jis šviesą,
Kai saulutė miega.
Ir pasakysiu jums tiesą —
Ryte jis pabėga.

Naktį šviesdamas,
Jis kalbina žvaigždes.
Padangėm bėgdamas,
Vaikams dainuoja lopšines.

*Elvyra Tomaitė, 13 m.
Morgantown, W. V.*

KODĖL ŠUNS NOSIS ŠALTA

Prieš bilijoną metų, kada visas pasaulis buvo dar šaltas, sustingęs į akmenį, gyveno šuo (DOG). Šuo (DOG) buvo pirma gyva būtybė, kurią Dievas (GOD) sutvėrė. Dievas (GOD) buvo taip patenkintas savo pirmuoju kūrinium, kad Jis tą šunį (DOG) pavadino savo vardu (GOD), tik atvirkščiai: God / Dog. Tada Dievas sukūrė daug kitų mažų būtybių: vabalų, vabzdžių ir žuvų, kad ŠUO (DOG) turėtų savo karaliją.

Dievas davė šuniui (DOG) ką jis tik norėjo: daug šilto, skanaus maisto; puikų kailį, kad Šuo (DOG) nesusaltų šaltam klimato; ir labai jautrias ausis, kad jis galėtų išgirsti kiekvieną pavojingą garsą. Praėjo daug metų, ir šuniui (DOG) greitai pasidarė nuobodu maitintis tuo pačiu maistu kiekvieną dieną. Vieną dieną, kai šuo (DOG) aplankė savo tarną Žuvį, jam staiga užėjo noras Žuvį suėsti. Kai žuvis pamatė Šuns (DOG) akyse tą didelį norą ją užpulti, labai išsigando ir nuplaukė giliai į ledo šaltumo vandenį. Šuo (DOG) panėrė savo snukį į vandenį, ir pamatęs, kad žuvis dingo, pajuto, kad jo nosis sušalusi į ledą. Šuniui taip smarkiai skaudėjo sušalusią nosį, kad jis pradėjo prašyti Dievą (GOD) jo nosį atšildyti.

Dievas (GOD) labai supyko, nes matė, kad Šuo (DOG) norėjo Žuvį suėsti. Jis tarė: "Mano Sūnau, Tu labai blogai pasielgei, ir turi būti nubaustas. Taigi, kad tau labai neskaudėtų, aš tą nosies ledą nutirpinsiu, bet tavo nosis visada bus atšalusi, beveik kaip ledas."

Šuo (DOG) dar ilgai valdė pasaulį, kol Dievas (GOD) sutvėrė žmogų. Bet kiekvieną kartą, kai tik šuo (DOG) padarydavo kokią blogą darbą, jis koją prisiliesdavo savo šaltą nosį ir atsimindavo, kad negalima Dievo (GOD) apgaudinėti.

*Almis Udrys, 11 m.
Jackson, MI*

**Adriana Karkaitė
Toronto, Canada**

Kauno apylinkės kaimo vaikų piešiniai pirmoje tikybos pamokoje — “Dievo pasaulis”.

Rita, 9 metų

Gitana, 9 metų

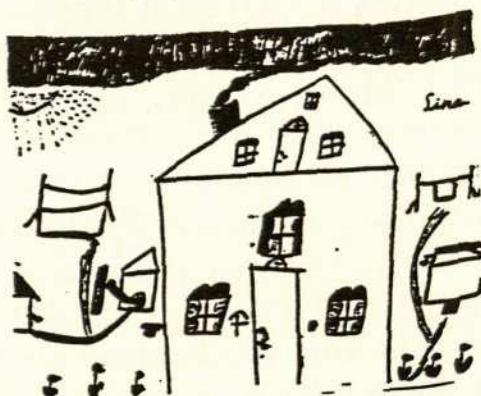
Giedrė, 9 metų

Rolandas, 10 metų

Vytukas, 6 metų

Lina, 9 metų

MIELA EGLUTE,

Čia rašo Tomukas Jonuška iš Lietuvos. Labai apsidžiaugiau, gavęs tiek daug knygučių. Jos man labai patinka. Jau išmokau daug eilėraščių.

Knygutes labai myliu, neplėšau ir labai pergyvenu, jeigu mano knygutes suplėšo sesutė Agnutė. Ji maža — jai tik vieni metukai. Aš ją labai myliu. Myliu ir savo mamytę ir tėtį. Jų klausau.

Dabar vakarais einu į bažnyčią. Tarnauju šv. Mišioms. Einu kiekvieną vakarą ir man labai patinka. Moku persižegnoti. Žinau, ką reikia daryti bažnyčioje. Aš skambinu varpeliu.

Šį laišką rašyti man padėjo mamytė, nes aš esu mažas ir dar nemoku gerai rašyti.

Sudievu —
Tomukas Jonuška
iš Lietuvos

MIELA EGLUTE,

Aš mėgstu skaityti EGLUTĘ. Čia aš su laikraščeliu rankoje ir marškinėliais, kur nupiešta eglutė.

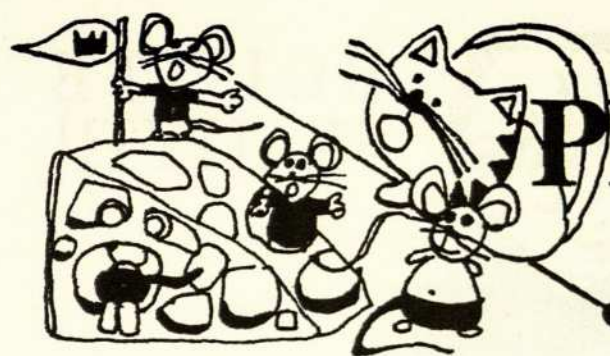
Dainius Šileika, 6m.
iš Toronto, Kanados

ČIUOŽIAM !

Kuriuo keliu reikia čiuožti Vytą pasivyti?

Surask sau taką per čiuožyklą.

PELYČIŲ JUOKAS

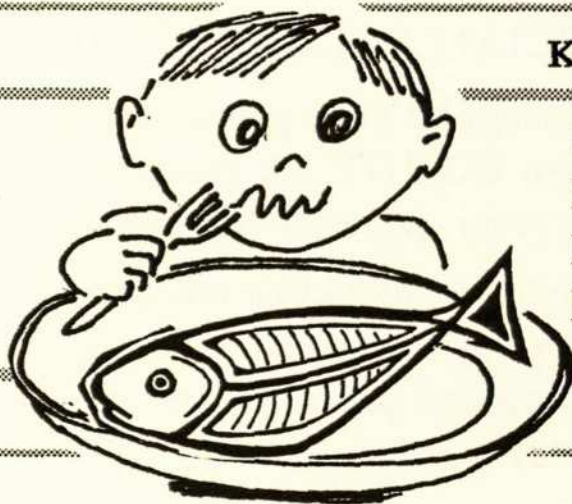
Ar girdėjai

- Ten kur aš buvau, taip šalta, kad žvakės liepsna užšalo.
- O ten kur aš buvau, taip šalta, kad žodžiai bekalbant sušalo. Reikėjo juos atšildyti, kad galėtume susikalbėti.

- Ką reiškia siūlas, užrištas ant tavo piršto?
- Mama užrišo, kad nepamirščiau jos laišką įmesti į pašto dėžutę.
- Ar įmetei?
- Ne. Mama pamiršo man laišką paduoti...

DAINELĖ

Valgė Jonas
keptą žuvį—
Ir prikando
Sau liežuvį

Kazys Jakubėnas

Gaila Jono
Ir žuvelės, —
Ir liežuvio,
Ir dainelės.

Klasėje

- Kiekvienas gyvis turi savo maistą. Kuris gyvis ėda labai paprastą maistą?
- Kandis, ponias mokytoja. Juk ji ėda skyles!

- Ponas mokytojas, ar teisinga žmogų bausti už tai, ko jis nepadarė?
- Žinoma, kad neteisinga.
- Tai gerai, nes aš neparuošiau pamokų...

**MUMS
SMAGU**

**EGLUTĘ
SKAITYTI!**

KVIEČIAM EGLUTĘ UŽSAKYTI

1. Atnaujinkit savo prenumeratą, jeigu EGLUTĘ jau gaunate — arba perveskit jaunesniems vaikams.
2. Močiutės, užsakykit anūkams: tai geras būdas palaikyti ryšį ir vaikams padėti sustiprinti lietuvių kalbą.
3. Gera dovana vaikams įvairiom progom: vaikas gauna laikraštėlį savo vardu, įpranta skaityti.
4. Užsakykit giminėms Lietuvoje: mažamečiai vaikai labai mielai EGLUTĘ skaito ir ja džiaugiasi.

ALP 170

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

92. 311.180